

1. fejezet - Randy és a rejtélyes lámpaoszlop

Randy, teljes nevén Randall Ramírez ügyes zsonglőr volt. Családi vonás volt Ramírezéknél a jó kezűgyesség. Nemcsak némely házimunkában jeleskednek – ahogy az a mosómedvékre általában jellemző, és amit jogosan el is várnánk tőlük –, más területen is kiemelkedő teljesítményt nyújtanak: kifinomult kézmozdulataik segítségével észrevétlenül képesek bizonyos tárgyakat, különösen az ehető fajtából eltulajdonítani.

Randyt az efféle tevékenységek nem túlságosan kötötték le, sokkal izgalmasabbnak találta a dobálást. Na nem csak úgy bele a levegőbe, és nem is a célba dobást; az érdekelte, milyen magasra képes egy tárgy felrepülni, és mi történik azután, például, hogy milyen sebességgel zuhan vissza a földre, már ha ez történik. Egyszer ugyanis kíváncsiságból felkapott a földről egy éppen ott árválkodó sapkabojtot, és olyan magasra feldobta, hogy eleinte azt hitte, felszállt egészen a világűrre. Igazából az történt, hogy a sapkabojt fennakadt egy oda nem illő lámpaoszlop, amolyan kandeláberféle oldalra kinyúló karján.

Randy szeretett elgondolkodni a dolgok mikéntjén, jelen helyzetben például azon, hogyan lehetséges, hogy korábbi tapasztalataival ellentétes módon most nem esett vissza a földre a feldobott tárgy. „Lehetséges volna, hogy felszállt egészen a világűrre?” – ezen annyira elmerengett, hogy nem vette észre a pár lépésre előtte álló lámpaoszlopot és orrával előre beleütközött. A fájdalmas tapasztalásból felocsúdva felötlöttek benne a következő kérdések: Hogyan került oda és mitől ilyen rettentően kemény ez a lámpaoszlop? Vajon köze lehet a sapkabojt eltűnéséhez?

„Vagy lehet, hogy nem is tűnt el a bojt?” – villant fel pár pillanattal később fejében a felismerés, miközben fürkészni kezdte a lámpaoszlop tetejét. Hamarosan meg is találta a keresett tárgyat az imént említett oldalra kinyúló karon. Némileg szomorúsággal töltötte el, hogy dobása végül nem lett világrekord, de azért örült is, hogy nem veszett el a bojtja.

Valami azonban nem hagyta nyugodni. Több furcsaság is volt ugyanis ezzel a lámpaoszloppal kapcsolatban. Az első különös jelenség az volt, hogy a környéken nem lehetett látni hozzá hasonlót. A második – még ennél is zavarba ejtőbb – pedig az, hogy hiányoztak belőle az izzók, tehát nem volt alkalmas világításra. Mit keres egy stílusában és egyébként semmilyen szempontból oda nem illő lámpaoszlop az ezeréves jegenyefasor közepén? Randy már épp azon kezdett morfondírozni, hogy nem lehet pusztán véletlen, hogy amolyan különösen tekervényes módon pont ő akadt rá, pontosabban ütközött bele, amikor váratlanul megszólította egy vékony, kedves hang.

- Nem láttál errefelé egy ceruzaboltot? Kiesett a táskámból az egyetlen ceruzám. Vennem kell egy másikat helyette – érdeklődött a flamingólány.
- Nem, azt nem láttam. Én a sapkabojtomat vesztettem el, jobban mondva azt hittem, hogy elvesztettem. Azaz igazából elveszett, de mégsem. Szóval egy kicsit ez is-az is. Ha érted mire gondolok – próbálta elmagyarázni a helyzetet az ismeretlen jövevénynek Randy.
- Nem, nem értem. Akkor végül nem vesztett el? – kérdezte a flamingólány, majd illedelmesen bemutatkozott.
- Egyébként Pihe vagyok.
- Igen, azt látom – vágta rá kissé faragatlan stílusban a mosómedvefiú.
- Ezt meg hogy érted? – lepődött meg Pihe.
- Hát úgy, hogy szemmel láthatóan madár vagy. A madaraknak pedig tolluk van. Te fiatalnak tűnsz, vagyis pihéid vannak – vezette le gondolatmenetét Randy.
- Hm, nagyon érdekes következtetés! – felelte némi gúnnnyal a hangjában Pihe. –Tudod mit? Nincs kedvem itt ácsorogni veled. Megyek és keresek egy ceruzaboltot – mondta kicsit sértődötten.
- Papírboltnak hívják – javította ki a mosómedvefiú Pihét, majd hozzátette:
- És nem szeretném, hogy elmenj!
- Tudod, azt hiszem, ez nagyon könnyű – kezdett bele Pihe lassan, fejét kissé lehajtva.
- Nem értem, micsoda? – kérdezte Randy.
- Könnyű ránézni valakire, és azt hinni, hogy tudunk róla valamit, például, hogy pihés – mondta Pihe és szomorúan nézett maga elé.
- De hiszen ezt mindenki látja! – vágta rá Randy.
- Mit? – kérdezett vissza Pihe.
- A pihéid – válaszolta Randy.
- Az a baj, hogy csak azt látják – felelte Pihe.
- Én szeretnék jobban megismerni. Egyébként Randy a nevem - mutatkozott be végül a mosómedvefiú, majd nem titkolt kíváncsisággal a hangjában tovább kérdezősködött:
- Miért akarsz ceruzát venni?
- Hogy legyen nálam. Mondtam, hogy kiesett valahol a táskámból – magyarázta Pihe.
- Randy picit meglepődött. – Nem is akarsz rajzolni vele? – faggatózott.
- Írni – javította ki Pihe, majd hozzátette: – Nem, majd, ha eljön az ideje.
- Hű! – ámult el Randy. – „Ez kezd nagyon érdekes lenni” – gondolta magában, majd egyszerre körülbelül tíz kérdés jelent meg a fejében. Gondolatai a hiányzó ceruza körül annyira lefoglalták, hogy még a lámpaoszlopról és a bojtról is megfeledkezett.

Kérdések az 1. fejezethez:

1. Mit jelent szerintetek a kandeláber?

a) Fogalmam sincs.

b) Nincs ilyen kifejezés.

c) Általában padlón álló, nagyméretű, oszlopos törzsű, tálban, csészében vagy karokban végződő díszes kiképzésű gyertya- vagy lámpatartó állvány.

(A helyes válasz: c, legalábbis a wikipédia szerint) [Kandeláber – Wikipédia](#)

2. Mit gondoltok, miért nem tudta Randy feldobni a sapkabojtot a világűrre?

Magyarázat: Erre még a szuperhősök közül is csak a legerősebbek lennének képesek, átlagos földi teremtmények biztosan nem tudják leküzdeni a gravitáció vonzását. Bizonyára mindannyian tapasztaltatok, hogy ha kiejtettetek valamit a kezetekből, akkor az leesett, és nem maradt a levegőben, és nem is fölfelé kezdett el mozogni. Ennek az az oka, hogy a Földnek, és vele együtt minden tömeggel rendelkező testnek gravitációs mezője van. A Föld körül kialakult gravitációs mező készteti arra a tárgyakat, hogy lefelé essenek.

https://www.tantaki.hu/fizika/gravitacios_kolcsonhatas

2. Fejezet – Pihe naplója

Pihe rendkívül bájos vonásokkal, vagy ahogy egyesek mondanák, szerencsés génekkel született. A tolla olyan pihe-puha volt, hogy mindenki, aki csak látta, megdicsérte, és anyukája is nagyon büszke volt, hogy milyen szép az ő kicsikéje. Innen kapta a nevét is. Idővel Pihe egyre népszerűbb lett társai körében, de sajnálatos módon egyre magányosabbnak is érezte magát. Úgy érezte, a többiek nem is őrá kíváncsiak, csak a külseje miatt szeretnének barátkozni vele, nem akarják igazán megismerni. Így nem volt senki, akivel érzéseit vagy gondolatait megoszthatta volna a világról, saját magáról, vagy a számára érdekes dolgokról.

Ilyen érdekesség volt például a nevetés. Pihét lenyűgözte, hogy milyen sokféle módon tudnak nevetni az emberek és persze az összes teremtmény, akit eddigi élete során alkalma volt megfigyelni nevetés közben.

Apai ágon az egyik unokatestvére, Molly nevetése olyan különleges volt, hogy Pihe naplót kezdett vezetni róla. Amikor csak találkoztak, Pihe gondosan feljegyzett mindent vele kapcsolatban, például, hogy mikor és milyen hosszú ideig tartott, milyen hangos volt, hogy dallamos volt-e, és nem utolsósorban, hogy mi váltotta ki – bár ezt csak a legritkább esetben sikerült kiderítenie.

Molly üdítő jelenség volt, vidám természetével kitűnt rém unalmas felmenőinek sorából, akik mindig csak olyan érdektelen dolgokról tudtak beszélgetni, hogy milyen volt az előző esti halvacsa, és ki hányszor váltott lábat aznap a tóparton.

Eleinte csak Molly nevetései kerültek Pihe naplójába egész egyszerűen azért, mert ő volt az egyetlen, akinek említésre méltó kacaja volt. Pihe aztán egy nap úgy döntött, felfedezőútra indul a tengeren túlra, ahová magával viszi a naplóját is. Világot akart látni. Vagyis nem tudta megmondani, hogy mit is keres pontosan, de a szíve mélyén érezte, hogy a szürke unalmas hétköznapi életén túl igazi kalandok várnak rá, ha képes megtenni az első lépést. Miért pont a tengeren túl? Nem lehet véletlen, hogy annyi mesében megemlítik ezt a helyet, igaz, ott „óperenciás” tengerről van szó. Pihe nem tudta, mit is takar pontosan ez a kifejezés, ezért maradt inkább a tengeren túlnál, csak úgy, óperenciás nélkül.

Az első lépéseket a vártnál könnyebben sikerült megtennie, észrevette ugyanis, hogy elvesztette a ceruzáját. Egy mellette elhaladó egércsalád egyik tagjának apró kis kuncogása részleteit szeretne volna feljegyezni a naplóba, amikor feltűnt neki a bosszantó tény, hogy hiányzik az ehhez szükséges eszköz. Így indult el Pihe a tengeren túlra, azon belül pedig először is egy ceruzabolt felkutatására.

Kérdések a 2. fejezethez:

1. Ismertek a „nevet” szóhoz hasonló jelentésű szavakat vagy kifejezéseket?

(lehetséges válaszok: rötyög, röhög, kacag, röhécsel, vihorászik, kuncog, vihog, hahotázik, kacarászik, heherészik, röhögcsél, nevetgél, viháncol, gurul a nevetéstől)

Ti ezek közül melyiket próbáltátok eddig? Mennyi ideig tartott?

2. Tudjátok miért állnak egy lábon a flamingók?

a) Így egyik lábukat mindig pihentetni tudják.

b) Azért, hogy megőrizték testhőmérsékletüket, minél kisebb testfelületen próbálnak érintkezni a hideg talajjal.

c) Fél lábról gyorsabban tudnak felrepülni, ha támadás éri őket.

(A helyes válasz: b)

https://index.hu/tudomany/brittudosok/2009/08/24/megfejtettek_miert_all_fel_labon_a_flamingo/

3. Ti is vezettek naplót? Ha igen, mit vezettek benne? Ha nem, van olyan kérdés, ami foglalkoztat benneteket?

A 2. és 3. fejezet közti szünet

Most, hogy kiderült, hőseink és útjaik miként keresztezték egymást, nézzük meg, merre járnak épp, már amennyiben kíváncsiak vagytok rá.

Kérdés a 2. és 3. fejezet közti szünethez:

1. Kíváncsiak vagytok, hogyan folytatódik a történet?

- a) Nem szeretném tudni.
- b) Igen, feltétlenül.
- c) Alig várom a folytatást.

a) válasz esetén tegyetek belátásotok szerint, b) és c) válasz esetén lapozzatok a következő oldalra!

3. fejezet – A Gombócozónál

- Mi lesz a bojtoddal? – emlékeztette Pihe a hiányzó bojtra Randyt.
 - Nem érdekes, nem is volt olyan különleges, ahogy a dobásom sem – válaszolta Randy.
 - Mitől lehet különleges egy dobás? – érdeklődött Pihe.
 - Azt hittem, feldobtam a világűrre azt a bojtot, de most, hogy kiderült, hogy csak a lámpaoszlop miatt nem esett vissza, már nem is érdekel. Jobban foglalkoztat a ceruzád, azaz, amit majd veszünk, és hogy mit is akarsz írni vele – mondta leplezetlen kíváncsisággal a mosómedvefiú.
 - Időben megtudod, ne aggódj! – nyugtatgatta Pihe Randyt.
 - De a világűr azért nagyon izgalmas, bojt ide vagy oda. Hihetetlen, hogy végtelen, és mi innen mégis milyen aprónak látjuk. A csillagokat legalábbis. A mi bolygónk tűnik hatalmasnak, miközben az igazából eltörpül a többihez képest. Jó lenne tudni, hogy hány bolygó van odafent, nem? – folytatta az elmélkedést Randy.
 - Ez tényleg nagyon érdekes – vágta rá Pihe.
 - Szerinted meg lehet számolni a bolygókat, ha valóban végtelen az űr? – kérdezősködött tovább Randy.
 - Nem tudom. Szerintem olyan sok van belőlük, hogy az életünk végére érnének, mire megszámlalnánk az összeset. Hát nekem jobb dolgom is van annál, minthogy a bolygókat számlalgassam – közölte feltűnő határozottsággal a hangjában Pihe.
 - Valóban? És mi lenne az? – kapta fel a fejét Randy.
 - Elmegyek a tengeren túlra – válaszolta elszántan a flamingólány.
 - És melyik tengeren túlra? – érdeklődött a részletekről Randy.
 - Azt még nem tudom – felelte zavartan Pihe. – De ez nem olyan fontos, azt hiszem.
 - Bármelyik tenger megteszi – tette hozzá.
- Randy annyira megörült eme merész terv hallatán, hogy felugrott és táncra perdült. Olyan mókás táncot lejtett, hogy Pihe felkacagott.
- Akkor irány a tengeren túl! – kiáltotta lelkesen Randy.
 - Na és honnan szerzünk hajót? Kell egy iránytű is, és... – kezdett belemelegedni a tervezésbe Randy.
 - Gyere, kell az a ceruza! – mondta mosolyogva Pihe és kezével megérintette a táskájában megbúvó naplót.

Ettől fogva Randy és Pihe úrutazók voltak, legalábbis ezt mondták, amikor megkérdezték őket, mivel foglalkoznak. Nem azért, mert nagyot akartak mondani, vagy szándékosan félre akarták vezetni a kíváncsi érdeklődőt, hanem mert valóban sokat foglalkoztatta őket az űr, különösen annak szédítő, végtelen mivolta. Ezen kívül meg tényleg utazásra adták a fejüket. Nem is értették, miért kerekedett el rendszerint a kérdező szeme, amikor ez a válasz érkezett az imént említett kérdésre.

Apropó kérdések, talán még az úrutazásnál és égetőbb kérdés villant fel Randy fejében, amikor meghallotta a gyomra felől érkező hangos korgást.

– Mit fogunk enni? Azt hiszem, éhes vagyok. Mi ez a hely? – kérdezte Randy egy kissé rozoga házra mutatva, ahonnan ínycsiklandó illatok szálltak ki az utcára, onnan pedig egyenesen Randy orrába. Ennek következtében Randy agya azt az utasítást adta lábainak, hogy rögvest lépjen be az étterem nyitott ajtaján.

– Menjünk! – mondta és már húzta is maga után Pihét.

Keskeny lépcsősor vezetett az egyébként tágas és barátságos kifőzde termébe, ahová belépve sós és édes illatok egyvelege csapta meg az éhes utazó vagy épp sehová nem tartó egyének orrát.

Piros-fehér kockás abrosszal borított asztalok és sürgő-forgó pincérek látványa fogadta barátainkat.

Miután Pihe és Randy helyet foglalt az egyik ablak melletti asztalnál az étterem egy kicsit csendesebb pontján, máris ott termett előttük egy fekete kötényes jókedélyű felszolgáló.

– Jó napot! Mi a mai menü? – kérdezte Randy, aki nem olvasta az ajtó fölött elhelyezett táblát, amin a következő felirat állt: GOMBÓCOZÓ.

– Természetesen gombóc. Mi más? – felelte széles mosollyal a pincér, akit láthatóan szórakoztatott az újonnan érkező vendégek tájékozatlansága.

– Leves nincs? – kérdezte Pihe.

– Nincs, kedvesem, ez egy gombócozó – mondta, és a pult fölött lógó táblára mutatott.

– Hozhatok valamelyikből? – kérdezte a felszolgáló, majd zavarukat látva gyorsan a kezükbe nyomott egy-egy étlapot. – Tessék a kínálat, később visszajövök – mondta, és átment egy másik asztalhoz.

Az étlapon az alábbi gombócok sorakoztak:

Sós: borsos-káposztás, tejfölös-paprikás, répás-halas, kapros-juhtúrós

Édes: almás-mákos, kakaós, fahéjas-meggyes

Ezen kívül szilvalekváros-tepertős is szerepelt a kínálatban, ami egyik kategóriába sem tartozott, vagyis inkább mindkettőbe.

– Te melyiket fogod kérni? – kérdezte Randy Pihét, aki tanácstalanul nézegette az étlapot.

– Azt hiszem, én mindegyiket megkóstolom – folytatta Randy a választ meg sem várva, és már intett is a pincérnek.

Leadták a rendelést, és pár pillanattal később már az asztalukon gőzölgött a mennyei csemege. Randy, miután befalt 3-4 gombócot a tejfölös-paprikásból, késztetést érzett arra, hogy megvizsgálja, milyen röppályát ír le a tányérján előtte heverő kakaós gombóc, ha bizonyos szögben és a megfelelő erővel elhajítja. Túlságosan hasonlított ugyanis egy labdára. Ámde kíváncsiságánál erősebb volt jólneveltsége, tudniillik nem akart felfordulást ezen a rendkívül kellemes helyen. Már csak azért sem, mert a szájában szétolvadó kakaós gombóc gondolata örömteli várakozással töltötte el, nem akarta megfosztani magát ettől a nem mindennapi élménytől. Pihe nem volt túlságosan édesszájú, halas-répás és borsos-káposztás gombócot kért. Pár pillanattal azután, hogy elkezdtek falatozni, Pihe nevetésre lett figyelmes az ablak túloldaláról. Inkább röhögés volt, ami aztán harsány hahotázásba csapott át. Pihe kinyitotta az ablakot, hogy jobban hallja.

– Hát ez meg kicsoda? – kérdezte Randy és belőle is kitört a röhögés.

– Nem tudom, de pszt! – csitította Pihe. – Számolok.

– Mit számolsz? – kérdezte meglepetten Randy.

– Semmit! Hozz egy ceruzát kérlek!

– Honnan kerítsek neked ceruzát? – akadékoskodott Randy.

– Mit tudom én? Kérj egyet a pultról, csak siess! – kérte Pihe.

Közben az utcán változatlan intenzitással folyt a röhögés, egy picit mintha még erősödött is volna. Randy hamarosan visszatért egy ceruzával a kezében. Pihével egymásra néztek és majd kipukkadtak a nevetéstől, nem a gombócoktól, ahogy az egy gombócozóban várható lett volna.

– Imádom ezt a figurát! – mondta Pihe a vidámképű mongúz felé biccentve, aki miután alaposan kinevette magát, tovább beszélgetett az utcán.

– 43 – írta Pihe a naplójába, amit közben gyorsan előkotort a táskájából.

– Mi ez a szám? – érdeklődött Randy.

– Ennyi ideig tartott a nevetés, 43 másodpercig – válaszolta Pihe.

– Komolyan? – ámult el Randy.

– Ez a leghosszabb, amit eddig feljegyeztem – mesélte elégedetten Pihe.

– Mi volt ez a láрма? – jött oda a pincér, és egy mozdulattal becsukta az ablakot.

– Semmi, csak az az úr nevetett egy jóízűt, kint az utcán – válaszolta Pihe.

– Na, már megint Amadeo az, elűzi a vendégeket – zsörtölődött a pincér.

– Ellenkezőleg – gondolta Pihe, aki képtelen volt letörölni a mosolyt az arcáról.

– Gyere, menjünk! – mondta Randynek, aki épp egy egész kakaós gombócot nyomott a szájába. Azt akarta megtudni, milyen érzés, amikor a szájában kibuggyan a tésztaburokból az édes olvadt kakaó.

– Öö, mindjárt jövök! – motyogta teli szájjal, alig érthetően Randy.

– Kint megvárlak – vágta rá Pihe, és otthagyta a mosómedvét a gombócaival az asztalnál.

Kérdések a 3. fejezethez:

1. Szerintetek a világűr valóban végtelen?
2. Mit gondoltok, meg lehet számolni a bolygókat?
3. Ti melyik gombócot kóstolnátok meg a Gombócozó étlapjáról?

4. fejezet – Irány Szicília!

- Ide feltétlen vissza kell jönnünk! – jelent meg az ajtóban egy púpozott tál gombóccal a kezében Randy.
- Te aztán jól feltankoltál – jegyezte meg egy újabb nevetés kíséretében Amadeo, aki Pihe mellett ácsorgott a poros utcán.
- Uzsonnáig kitart – mondta picit túlozva Randy. – Muszáj volt, nem terem minden útszélien gombócokor ugyebár, ilyen finomat termő meg végképp nem. Amúgy ki vagy te, és min neveltél az előbb?
- Jaj, bocsáss meg, nem állt szándékomban megzavarni az ebédeteket! Amadeonak hívnak.
- Nem zavartál, de szeretném tudni, mi volt olyan vicces – firtatta tovább a kérdést Randy.
- Majd elmeséli útközben – vágott közbe Pihe, majd hozzátette: – Randy, Amadeo az új útitársunk.
- Semmiképp nem szeretnék alkalmatlankodni – mondta a mongúzfiú.
- Randy meglepődött: – Hogyhogy? Te is a tengeren túlra tartasz?
- Épp úton vagyok, a rokonaimat kívánom felkeresni, akik Dél-Szicíliában laknak. Így, ha jól sejtem, egy irányba tartunk.
- Randy kérdően nézett Amadeora.
- Szicília a Földközi-tenger legnagyobb szigete, tehát tenger veszi körül – magyarázta Pihe olyan magabiztossággal a hangjában, mintha legalábbis ezzel az információval született volna.
- Vagyis épp megfelel úticélnak, nem gondolod?
- Hmm, káprázatos napsütés, sós levegő, nem rossz! – kezdte beleélni magát Randy.
- Gombóc van? Azzal egyből el is dőlne a kérdés.
- Azt nem hiszem, de hal van minden mennyiségben, és mesés a spagetti – felelte Amadeo.
- Migetti? – kérdezett vissza Randy. Pihe felnevetett.
- Spagetti. Hosszú főtt tészta, amit egészben be lehet szippantani. Valahogy így – mutatta Amadeo. Csücsörített a szájával, mintha egy szál spagettit szívna be rajta.
- Amindenit! – ámult el Randy, akinek egyre szimpatikusabb lett az új úticél.
- Ráadásul igazi vulkánok is vannak rajta! – tette hozzá Amadeo.
- Meggyőztél, a vulkánok mindig is nagyon érdekelték. Indulhatunk! – mondta Randy, aki képzeletében már a forrongó lávafolyamon szörfözött lefelé egyenesen bele a hús habokba.
- Irány Szicília! – kiáltotta Randy és ugrott egyet a levegőbe vigyázva, hogy a gombócái épségben megússzák. Ám ugrása túl nagynak bizonyult, mert néhány gombóc kirepült a tálból.

Randy gyorsan utánuk kapott, a harmadikat pedig rendkívüli ügyességgel a szájával sikerült elkapnia.

– Nem baj, úgyis meg akartam már kóstolni a mákosat is. Egész jó – mondta alighogy lenyelve a falatot, majd elvigyorodott, kivillantva mákkal teli fogait. Erre Pihe és Amadeo összenéztek, és hatalmas röhögésben törtek ki.

Pihe örömteli borzongással gondolt az előttük álló útra, és arra, hogy nem is találhatott volna magának szórakoztatóbb társaságot ennél a két vicces egyénnél, akikkel kapcsolatban már most az a különös és megmagyarázhatatlan érzése támadt, mintha nagyon-nagyon régről ismerték volna egymást.

Kérdések a 4. fejezethez:

1. Honnak származik Amadeo családja?

- a) Olaszországból
- b) Sziciliából
- c) Spagettiföldről

(helyes válasz: a) és b) ugyanis Szicília egy sziget, ami Olaszországhoz tartozik.)

2. Be tudtok szippantani egy egész szál spagettit? Szoktatok csücsöríteni hozzá?

3. Volt már olyan érzések valakivel vagy valamivel kapcsolatban, mintha már régóta ismernétek, pedig csak most találkoztatok? Például azért, mert rögtön megtaláltátok a közös hangot vagy könnyen tudtatok egymáshoz kapcsolódni?

5. fejezet – Amadeo öröksége

- Amúgy messze van Szicília? Mikor érünk oda? És hol fogunk aludni? Remélem nincs túl messze, kezdenek elfáradni a lábaim! – zúdult ki egyszerre Randyből a sok kérdés. Gondolatai egészen mostanáig a napsütés, a tenger, a vulkánok, és a spagetti körül forogtak.
- Most indultunk el, persze, hogy messze van – világosította fel Pihe, majd elhallgatott, mert a többi kérdésre ő sem tudta a választ.
- Még egy papírboltot is keresnünk kell. Pihe ugyanis naplót vezet, és kell hozzá íróeszköz – mondta Randy.
- Már van ceruzám. Véletlenül beraktam a táskámba a naplóval együtt, amikor kimentem a gombócós helyről, csak aztán megfélekeztem róla – magyarázta Pihe.
- Ami történt, megtörtént. Legalább lesz egy emléked arról a napról – vágta rá Amadeo.
- Sose fogom elfelejteni azt a pillanatot – felelte Pihe, és hozzátette: – Majd visszaviszem, amikor visszatérünk Szicíliából. Furcsa érzéssel töltötte el, hogy helytelen dolgot tett, még ha nem is szándékosan.
- Ugyan már, észre sem veszik azt a ceruzát. Különböznék meg egy kicsit rosszalkodni is kell néha, nem igaz, Randy? – kacsintott Amadeo Randyre, mintha belelátott volna a fejébe.
- Ez meg mit jelentsen? Rosszalkodni? Één? – kérdezte Randy tettetett komolysággal, majd komisz vigyorral az arcán így folytatta:
- Lefogadom, hogy kíváncsiak vagytok a csínytevéseimre – dörzsölte össze kezeit. – Szerencsés napotok van, mert épp ráérek, úgyhogy szívesen mesélek pár jó sztorit.
- Hm, hm, azt hiszem azzal kezdem, amikor a bátyókámmal kiugrottunk egy ház ablakán és balszerencsénkre a szemetesben landoltunk... Bár, most, hogy így belegondolok, ez egyáltalán nem is volt érdekes, csak rettenetesen bűdös. Fújj, belefacsarodik az orrom, ha csak rágondolok.
- Megvan! – kiáltott fel hirtelen némi gondolkodás után. – A macskák! Hogy feledkezhettem meg a macskákról? Na, ez biztos tetszeni fog – hozta meg a döntést végül.
- Mi történt a macskákkal? – érdeklődött Pihe.
- Tulajdonképpen nem is baj, hogy hosszú az út, mert így hallhatjátok bombajó történeteimet – folytatta a hencegést Randy.
- Csupa fül vagyunk, ugye Amadeo? – kérdezte Pihe, és sokatmondóan összenéztek a mongúzfiúval.
- Szóval még előljáróban szeretném megjegyezni, hogy nincs semmi bajom a macskákkal, de ne akarjátok őket ellenségeiteknek! – jelentette ki Randy.
- Ismertem egy macskacsaládót, semmi rosszat nem tudnék mondani róluk – mondta Amadeo.

- Átmenetileg meghúztam magam egy barátomnál, aki történetesen a Gombócozó főszakácsa, a macskacsalád a szomszédban lakott.
- És ezt csak most mondd? – vágott közbe Randy.
- Megfeledkeztem róla, de jobb is, mert még a végén nem akartál volna velünk jönni Szicíliába – válaszolta Amadeo.
- Nem könnyítette volna meg a döntést, ha tudok erről az ismeretségről, az biztos. Na de Szicília az Szicília. Néhány hét után biztos meguntam volna a gombócokat is – mondta Randy és gyorsan bekapott egyet az utolsó pár gombóc közül, amolyan kárpótlás gyanánt, hogy elszalasztotta ezt a kiváló lehetőséget. – Micsoda szerencse, hogy elvitelre is adtak, különben most visszafordulnék. Na jó, csak vicceltem! – tette hozzá egy kis hatásszünet után.
- Mi történt velük? A családdal? És miért jöttél el a barátodtól? – érdeklődött Pihe Amadeo felé fordulva, ügyet sem vetve Randy színjátékára.
- Kaptam egy levelet a másodunokatestvéremtől anyai ágon. Meghívott, hogy látogassam meg őket, és írt valami örökségről is, amit nem teljesen értek – mesélte Amadeo.
- Másodunokatestvér? Nem is tudtam, hogy létezik ilyen – mondta Pihe meglepetten. Nekem csak unokatestvérem van, kettő.
- Nekem még harmadunokatesóm is van – kontrázott rá Randy –, de személyesen nem találkoztunk. Kissé szétszóródtunk, elég nagy a család. Hogy is hívták? – tűnődött Randy.
- Á, már értem, honnan ez a szétszórtság - csipkelődött Amadeo.
- Nagyon vicces. Meg kell látogatnom Gonzálezt. Vagy Gonzalot? - ötlött fel Randyben hirtelen a gondolat.
- És mi az örökség? – kérdezte Amadeótól.
- Egyelőre nem tudom, a család sem tudta, mert egy széfben őrzik. Ezért is megyek oda, hogy kiderítsem, és persze a kalandért. Mindenesetre örülök, hogy velem jöttök – mondta Amadeo.
- Vagy inkább te jössz velünk – javította ki Randy.
- Nem mindegy? A lényeg, hogy megyünk – mondta csitítólag Pihe.
- És a macskás sztorid? – kérdezte Amadeo.
- Jaj, már majdnem elfelejtettem! Jól figyeljetek, egyenesen hátborzongató lesz! – kezdte sejtelmesen Randy.

Kérdések az 5. fejezethez:

1) Nektek vannak unokatestvéreitek vagy másodunokatestvéreitek? El tudjátok mondani, pontosan mit is jelent ez a rokonsági viszony?

(unokatestvér: A magyar nyelv értelmező szótára alapján az unokatestvér jelentése: a szülő testvérenek gyermeke. Ha édesapádnak van egy testvére, akkor annak a gyermeke az apai unokatestvéred. Ha édesanyádnak van egy testvére, akkor annak a gyermeke az anyai unokatestvéred.

másod-unokatestvér: A másod-unokatestvérek olyan személyek, akiknek a szülei egymásnak első unokatestvérei.)

2) Tudjátok, mi az 'örökség'?

a) végtelenség más szóval

b) Az elődöktől az utódokra maradó hagyomány, szokás, vagyon.

c) ajándék, amit az átadás pillanatáig titokban tartunk

(helyes válasz a wikiszótár alapján: b)